

„ ХИЛЯДИ МИГОВЕ В ЛОКВАТА НА БЕЗВРЕМИЕТО“



Хората са като счупени парчета от един съд. Всеки е необходим, за да се изгради съда, но винаги остават невидими пукнатини от малките песъчинки, които не могат да бъдат събрани (песъчинки леки, крехки, невидими). Те левитират в пространството, за да създадат копнеж и да се възхитят на съда. Важни са и песъчинките между тях запълващи пукнатините (истории за пътища и срещи). Но без онези малки прашинки във въздуха (среда, ореол, магия) не ще има кой да прегърне съда.

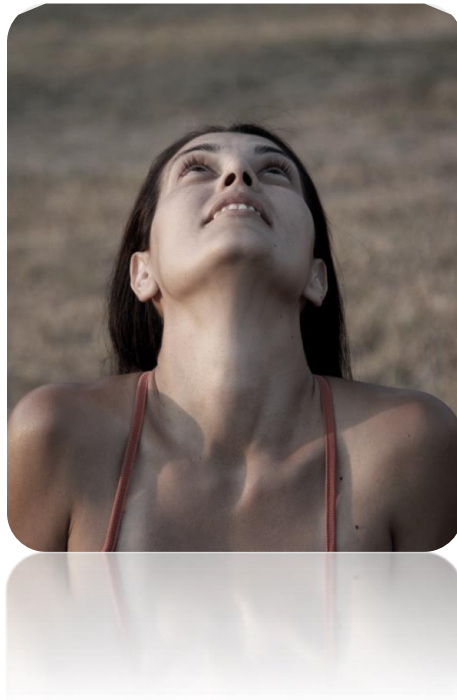
СВЕТЪТ

се чупи –
Глинен съд.
Парчетата
се пръсват
изведнъж.

Души
всред сън дълбок,
към цялото си
търсят брод.
Така са важни
едрите парчета
и песъчинките,
за да крепят.
Прашинките
витаят –
бледи,
да го
прегърнат,
Него,
Глинения съд,

СВЕТЪТ

Обичай времето стаено,
което люшват в деня
смирена люлка -
самота е!
Обичай еликсира – тишина,
от който се отпива бавно
и връща
тичинки от топлина.
Обичай паузите в съня,
където пулса спира да тече
безвремие нарекло себе си „ДА БЪДЕ“
Сънувай думите без рамка,
пътувай между светлина и сянка
от изгреви и залези разделян.
Сънувай през пустинята в мъглата
Сънувай – да ме из сънуваш





Душата ѝ е панаир:

въжеиграчи,
клоуни,
фокусници и дресури...

Тялото ѝ рамка:

„ореол оставящ сянка“

крачещ след пропуснатия шанс...

Вперени очите ти

не ще я срещнат.

мярата ѝ – безпогрешна, водите натам ...

Пътят ѝ е равен - криволичи сам.

Следва го без цел, а там,

ще седне да погледа:

Театърът от думите,

на празна сцена...

Обичам Те

по невъзможен начин,
като разперени са пръсти
мой те мисли,
Сковани в страх
да те притиснат
или през тях
да се изплъзнеш.
И невъзможно те разнищвам
с очи във празното
далече.
Да сграбча думите
тъй слепи,
Да ги разлея
цветовете,
край стиховете неми.
По невъзможен начин
Те обичам...



Тишината
се рони в мен
На прашинки
люлеят се дните
Завъртя се света
покрай мен
и застинах,
скована залитнах...
вдишвам дълбоко,
издишам бавно
унесена,
безплътна
тишината
се рони
в мен...

Стъпаловиден преход

Не беше любов
Просто копнеж в утринта
Не беше любов
Просто разговор между завивките
Не беше любов
Утеха в поривите от мечти
Не беше любов
Очакване без край...
Посока без цел...
Тъга без печал...
Не беше любов,
Но остана
Единствена...



*И те открих, и те оставих,
и не разбрах
и те забравих.
Дълбоко в мен.
Дълбоко.
Никога
не те открих
Никога
не те оставих
И не намерих
основание
да те забравя.
И не попитах,
Ах, не
попитах...!*



Време...

Крехките минути
се нижат...
крайпътна
тишина.
Прегръщаш
срещнатия полъх,
разтваряш самота...
Прощаваш,
продължаваш,
Време. . .
И с всяка
прошка
се отдалечаваш. . .

**Объркана в хаоса
на своите мисли**

плавам,

(всред пъстрата тълпа)
Към тихите
пристанища
на самотата,
говоря си с нощта –
и в монолога се разделям
на хиляди проникнали зърна,
С думи се опитвам да ги грея
Не смея
и за миг
да замълча.

Истинският монолог е да откриеш думите в теб, така като да вкусиш всяка капка тичинков прашец от цветовете на смисъла, подтикващ те към цел.

Няма по-голямо удоволствие от пробудилият се възторг на мисълта, пред красотата на формата.

